

Malom és csipke: nemespanyi értékek

Beszélgetés Nemespany polgármesterével, Kiss Attilával Csizmadia Elemér a nemespanyi malomról

Mátyus Aliz: *Nemespanyban járva azt hallottam a falunapjukat követően, hogy itt egy egészen különleges csipkét készítenek, méghozzá varrott csipkét. Tudok a tájházukról is, és még azt mondják, hogy ez egy jól fejlődő falu, és ezt mindenki a polgármesteréhez köti.*

Kiss Attila: Ezt jól esik hallani, köszönöm.

M. A.: *Elmondaná, polgármesterként miket sikerült megvalósítania, és hogy miket tervez a jövőben?*

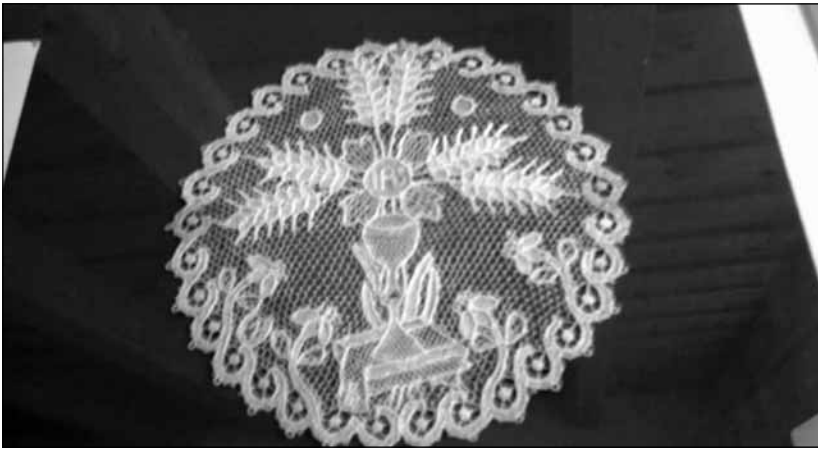
K. A.: Hát tervek bőven vannak. De mindig kell, hogy alkalmazkodjunk az adott lehetőségekhez. Nemespany egy picike kis falu, 430 fős. Nem a legkisebb, de azért mégis a kicsik közé tartozik. A Sümeg kistérségben található, Ajka és Sümeg között nagyjából félúton. Régen azt mondták, vagy hát úgy is mondhatnánk, hogy a vízimalmok meg a nemespanyi csipke hazája. Annak idején a falun keresztül folyt a Kígyós patak, amit a '70-es években eltereltek ugyan – egy kilométerrel arrébb vitték a falutól – de az arra épülő vízimalmokból még a mai napig is megtalálható kettő. A nemespanyi csipke, a másik, amire nagyon büszkék vagyunk, Tóth Mária nevéhez kötődő. Ez egy igazán értékes, varrott csipke, a halasi csipkéhez mérhetően finom. Mondjuk

még annál finomabb is, értékesebb is, csak ugye a halasi csipke híresebb és többen művelik. Tóth Mária, egy kovácsnak a lánya, aki nem tanulta ezt a mesterséget, hanem a véréből fakadóan alakította ki, a tehetségéből fakadóan sikerült ezt így kifejlesztenie, de olyan szintre, hogy például Párizsban egy világkiállításon különdíjat is kapott 1937-ben. Ugyanakkor, amikor a halasi csipke első helyet kapott. Ezért mondom, hogy a halasit jobban ismerik, de igazából a mi esetünkben is egy nagyon különleges és értékes csipkéről van szó. És, hála istennek egy hölgy, Devecseri Gáborné csipkeutató, rátalált erre a nemespanyi csipkére. Felkutatta az eredeti csipké nagy részét, illetve kezdte visszahozni a faluba élőként. Táborokat szervezünk, évente egy egyhetes tábor, vagy hát most már, hogy ekkora az igény, lehet, hogy akár nyaranta majd többet is. Az ország minden részéről jöttek, még a Nyírségből is, hölgyek – fiatalok, idősek egyaránt –, akik ezt szeretik csinálni és szívesen megtanulnák. A mai napig is vannak olyanok, akik még találkoztak Tóth Máriával. Illetve az első csipketábor alatt megtanulták, és a készítést nagyon komoly színvonalra emelték. A csipkéink nagy részét éppen most vitték el kiállításra, Sümegre, a Püs-

pöki palotába. A most zajló program, a „Szeretlek, Magyarország!” keretében a térség értékeit kiállították, a mi csipkéink nagy része is ott van, és egy hónapig ott is lesz.

A falunap alkalmával adtuk át a tájházunkat. A Nemespanyért Egyesület – és ebbe beletartozik a Csipkések Baráti Köre is –, ami a falu fejlesztésével foglalkozik, sikeresen vett részt egy LEADER pályázaton, és így 100 %-os támogatottsággal egy régi, pusztulásnak ítélt, de nagyon szép formájú épületet sikerült helyreállítani, ez lett a Nemespanyi Tájház. Kineveztük a nemespanyi csipke otthonának, kiállításokon mutatjuk be

a csipkénket, illetve a csipke-táborok is ide szerveződnek a továbbiakban. Gyűjtöttünk kiállítani Nemeshany régi történetéből fényképeket, az idősektől bútorokat, eszközöket kaptunk, egyes kis parasztház lett belőle, büszkék vagyunk rá.

M. A.: *Elhiszem. Szép lett és az útról is nagyon jól mutat.*

K. A.: És egy idő után majd a nemeshanyi csipkéhez köthető lesz, mint Nemeshanyi Tájház. A csipkék mellett kiállításon láthatók a díjak, a különböző magyar díj is, amiket országos szövetségektől kapott Tóth Mária. Több megkeresése volt, van egy egészen különleges csipke is, az például szocreál, ami persze nem jellemző a csipkékre, de annak idején, amikor Hruscsov Magyarországra látogatott, Tóth Máriát kérték meg, hogy egy kis csipkét készítsen neki, és abban még sarló, kalapács is van.

M. A.: *Elmondaná, hogy amióta polgármester, mik voltak azok a dolgok, amiket sikerült elérnie, és hogy milyen módon?*

K. A.: Ez a második ciklusom, jövőre lesz nyolc éve, hogy polgármester vagyok.* Ennyi idő már elegendő ahhoz, hogy látszódnak a munkánk eredményei. Az elején, amikor elindultam, nem voltak társadalmi szervezetek, nem voltak egyesületek. Azóta alakult három is a faluban, és tevékenyen működnek. Rengeteget pályázunk. Önkormányzat, egyesület, nézzük a pályázatokat, és ki hol tud, ott pályázik. Mindenre megpróbálunk lecsapni, ami csak Nemeshanyhoz köthető, illetve amelyik pályázatot a falunkra alkalmazni tudjuk. Ha

most a civil szervezeteket tekintjük, a vízi malom mellett egy nagyon szép ifjúsági szálláshely kialakítása sikerült. A másik, a Tonus Peregrinus Hagymányórzó Egyesület, egy pajtaszínházat valósított meg, aminek éppen most hétvégén volt a tényleges felavatása, mert egy igazi parasztlakodalmat akartak, itt, vidéken, egy budapesti úr, meg egy ajkai hölgy, és miniket találtak meg. Nagyon örültünk neki, mert a környéket végigjárták és úgy gondolták, hogy ez a hely a legalkalmasabb. Százhatvanan voltak. Sütött a nap. Pénteken még esett, meg vasárnap is zuhogott, de megígértem nekik még hónapokkal előtte, hogy jó idő lesz, úgyhogy... Jó polgármester elintézi ezt is. De a viccet félretéve, szerencsénk volt. És nagyon jól is érezték magukat! 160 fő egy ilyen kis faluban, ennyi ember jelentősen megemeli a létszámot azokra a napokra. Mert kétnapos lagzira sikerült, akiknek nem jutott szálláshely a faluban, azok vasárnapra visszajöttek. 100 ember szállt meg a faluban. Az bevételi forrást jelentett. Amellett, hogy már az előkészítő munkálatok is a helybéli lakosoknak munkát adtak. A turizmus, mint bevételi forrás, cél itt Nemeshanyban. Nagyon szép kirándulóhelyeink vannak, próbáljuk ezeket kihasználni. Sümeg hozzánk 15 km, az nem távolság. De, ha csak itt, a természeti értékeinket nézzük, Nemeshany határában van a Sáros pusztá, egy hat halastavas természetvédelmi terület két vadászházzal. Ott is megszálltak egy páran. Az erdőn keresztül 4-5 km nekünk a Somló, ahova akár biciklitúrákat, lovas túrákat, lovas kocsis uta-

kat szervezhetünk. Kiváló kirándulási lehetőség. Ahogy bemegyünk az erdőbe, mesés a táj, és ahogy kiérünk, egyből ott van a Somló. Nagyon-nagyon szép. Négy-öt kilométer, körbe meg, majdnem 20-30 km is megvan. Nagyon jók a vadászterületek, a vadászok is nagyon szeretik a környéket. Vendégházat is kialakítottunk egyet, illetve ott a másik a malomnál. Próbálunk az idegenforgalomra, a turizmusra rástartolni. Önmagában, ha vannak vendégházak, az még nem elég. Programok kellene hozzá. Számolhatunk esetleg a vallási turizmussal is, a sümegi zarándokútvonalba beleeshetünk. Az Ajka, Magyarpolány felől induló szakaszba beleesünk. És rendszeresen meg is állnak itt Nemeshanyban. A csipkével kapcsolatos turizmust is próbáljuk még fejleszteni. A LEADER csoportunk hál' isten nagyon jó, a sümegi LEADER csoportba tartozunk, ami egészen nagy, innen, Sümeg határától egészen Csopakig elnyúlik, tehát egy nagy területet foglal magába, de nagyon aktívak, és ezért is sokat köszönhetünk – az eredményes pályázatainkat tekintve – nekik. Minden évben mi is megyünk a...völgy LEADER központba, ahol a települések megmutathatják az értékeiket. Mi is! Hétvégenként a hölgyek kiülnek, és ott varrják a csipkét. Mutatják is, hogyan csinálják. Valamelyik évben én is voltam ott egy hétvégét, láttam, hogy nagy érdeklődésre számít ez a dolog mindig. Nem egyszerű a történet, itt, vidéken, kicsit fanatikusnak kell lenni, megszállottnak, hogy valahogy előrelépjén az ember. A vidék megtartó erejét a munkahely hiánya nagymértékben csökkenti. Az itt élő embereknek újra meg kell találniuk a számításukat. Itt régen, Ajka vonzásában bányák működtek, azóta a lakosság nagy része, bizony a 40-50 év alatt, elszivárgott. Ajka most is a legnagyobb munkáltatója az itteni lakosoknak. Ajka, Devecser, Sümeg, a városok, de főleg Ajka. Elég nagy munkanélküliséggel bírunk, amire keressük a kiutakat, hogy mit is lehetne. Csináltunk egy szociális szövetkezetet is, nem önkormányzati vonalon, hanem magánemberként, pályáztunk napelemekre. Ha ez az energia ren-

* A beszélgetés 2013 őszén készült.

delkezésre áll, egy üzemsort próbálunk létesíteni. Az áramszükségletét, energia-hatékonyan, a napelemek biztosítják majd.

M. A.: *Szociális területen történt még valami a polgármestersége idején?*

K. A.: Amikor polgármester lettem, itt nem volt még kialakítva a házi segítségnyújtás, illetve a falugondnoki szolgálat. Láttam, előregedő falu Nemesahány is, és egyre inkább szükségük van az időseknek ezekre a szolgáltatásokra. Sikertelenül ezzel kapcsolatosan falubuszt is beszereztünk. És annyira hozzászórtak az emberek, ha most hirtelen meg kellene szüntetni, vagy állami támogatás hiányában megszűnne ez a dolog, akkor nagyon nagy űrt hagyna maga után. Énszerintem ez egy fő mozzanat volt annak idején a programom megvalósításában. A házi segítségnyújtónak nagyon jó, nagyon ismeri a falut, meg nagyon szorgalmas és megbízható. Ő a Nemesahányi Egyesületnek is az elnöke. Megtaláltam az embereket, akik jók, akár a házi segítségnyújtásban, akár falugondnoknak. Hál' istennek a képviselők sem hátráltak, segítenek inkább. Az én tempómat azért meg kellett szokniuk. De egy-két év alatt, úgy gondolom, hogy összecsiszolódtunk, és most már nem mondhatom azt, hogy valamivel is gátolnának. Megértik, hogy én mit szeretnék, és együtt tudunk működni teljes mértékben. Nagyon fontos volt, hogy jó legyen az együttműködés, mert egy ember nem tudná ezt a munkát csinálni. Itt mindenkinek megvan a fel-

adata. És a nyolc év – vagy egyelőre hét –, elegendő volt ahhoz, hogy kialakuljanak a rendek, hogy kinek mi a dolga. Az jó, hogy sok mindenkire számíthatok. A Nemesahányi Egyesület tagjai nagyon aktívak. És most, hogy hál' isten nyertünk egy egészségmegőrző programra, ami nem is igazán profilja az egyesületnek, de mivel lehetőségként benne volt az alapszabályunkban ez a tevékenységi kör, megpróbáltuk, sikerült és most kezdjük el megvalósítani – ez lesz egy fél éves program. Eszközállományul is gyarapodunk, a tájházban jól tudjuk majd használni a fénymásolót, számítógépet és a projektort az előadások megtartásához. Pingpong-asztallal, sporteszközökkel, kapuhálóval – több mindennel gazdagodunk. Olyan sportrendezvényeket kell megvalósítanunk, ami 50-100 főt mozgat meg. Tehát muszáj rászerveznünk. A falunapon kívül általában minden évben van nálunk egy sportnap. Ez egy tavasz-nyár megnyitó, tavasz végén, nyár elején, mikor hogy sikerül. Nagyon-nagyon jó hangulatban zajlik. Ilyenkor a fiataloktól, az egészen kicsiktől az idősekig mindenki ott van. Egy kis főzés is, illetve este még bál is szokott lenni. A sportpályán. Összeverődik a csapat. Amikor az ötven éves játszik a tíz évessel, focizik, és általában a 10 éves győz! Kellemetlen! Rettenetes izomlázak árán én is szoktam focizni, évente egyszer, ilyenkor. De nagyon jó szokott lenni.

M. A.: *Láttam, szép játszótérük is van.*

K. A.: A házi segítségnyújtás kiépítése után játszótérre pályáztunk. Ami volt, egy kisebb játszótér, az idők hosszú során elhasználódott. És a követelmények is átalakultak, EU-konformnak kell lennie egy játszótérnek. Pályázati lehetőséggel az önkormányzatnak sikerült ezt megvalósítani. A nagy beruházásokat tekintve, a csatorna beruházás volt még, ami tavaly zárult le zökkenőmentesen, most teljesen közművel ellátott a falu. Egy nagy szívfájdalmunk van, hogy még járdára nem tudtunk pályázni, és sajnos az önerő kevés hozzá, hogy megvalósítsuk. Van járdánk, csak fel kellene újítanunk. Talán körvonalázódik, hogyan lehet megvalósítani, honnan lesz rá forrás, de ez már majd csak a következő ciklusban. Ha nem én, akkor remélem, a másik, aki utánam következik majd, sikerül, hogy megvalósítsa.

M. A.: *A falubeli gyerekek hogyan közlekednek a más falusi intézményeikbe?*

K. I.: Falubusszal, visszük a gyerekeket iskolába, sajnos a gyereklétszám tavaly lecsökkent annyira, hogy az önálló óvodánkat össze kellett vonni a szomszéd, káptalanfai óvodával, őket is szállítjuk. A körjegyzőségünk korábban káptalanfai központtal volt, de mert nem voltunk meg kétezren, a hivatalt is össze kellett vonni, és most Sümeggel vagyunk öten körjegyzőségben. Ez egy érdekes felállás, nekünk még szoknunk kell. Ugye, Sümeg egy nagyobb város, mi meg kicsik vagyunk, teljesen más problémákkal. De próbálunk megfelelni ennek a szituációnak is. Az előnyeiket is megkeresni és kihasználni, nem csak a hátrányait nézni. Sümeg nagy idegenforgalommal bír, illetve nagyobb rálátása van bizonyos dolgokra, ebből adódhatnak előnyei.

Mi, a családommal nyolc éve költöztünk Nemesahányba. A választások előtt egy évvel. Visszajöttünk Ajkáról. Megvolt a három gyermekünk, és hogy mi mindenképpen falura szeretnénk menni. És egy olyan faluba, ahol ismerjük is az embereket. Mivel édesanyám, illetve nagyszüleim innen származnak, tulajdonképpen haza költöztünk.

M. A.: *És a zenekaruk? Hogy-hogy még nem beszéltünk róla?*

K. A.: Volt nekünk egy zenekarunk..., illetve van. A zenekari egyesülettel pályáztunk a Pajtaszínházra.

Az újonnan átadott tájház

A fenntartására. A zenénk? Az világzene. Van benne egy kis népzene, egy kis egyházi zene, egy kis dzsessz, egy kis ilyen-olyan. Én vonósokon játszom, cselló, nagybőgő, gitár, ütőgordon, húros hangszereken. A feleségem is hegedűn tanult. Veszprém megyeinek mondanám a zenekart, mert a tagjai veszprémiek, alsóőrsiak, márkóiak, vagyunk hatan. Színes kis csapat. A legközelebbi fellépésünk Kolontáron lesz, a vörös iszappal kapcsolatos megemlékezésen. Ünnepele lesz a templomban, tartunk egy kis koncertet.

M. A.: *És honnan származik a zenélés?*

K. A.: Gyerekkoromban én Ajkán laktam, tíz évig jártam zeneiskolába, csellózni tanultam. Az egyetemen – agráregyetemre jártam Keszthelyen – nagybőgőzni tanultam egy-két évig. Aztán népzenekarban játszottam évekig, a Cimbiék mellett egy időben. Utána többféle stílust kipróbáltunk. Az egyetemről maradt meg a zenekar. A feleségem is Keszthelyre járt. Az egyik szobatársam volt a veszprémi zenész társ, ő harmonikázik, billentyűs volt. Egy mag kialakult, a többiek hozzákapcsolódtak ismeretségi körből. Mindegyikünk amatőr zenész. Van köztünk egy énektanárnő, Veszprém-ben, a Kodolányiban tanít éneket, ő, aki zenével foglalkozik, a többiek mind amatőrök vagyunk. A Művészetek Völgyében, a Somló Hangja Fesztiválon, a Kiscsöszti Pajtafesztiválon, ilyen Cimbiéhez köthető alkalmakon általában fel szoktunk lépni. Illetve egyéb fellépéseken is, mint most például legközelebb Kolontáron.

M. A.: *Polgármester úr is úgy látja, hogy itt van Nemeshanyban egy vízimalom, és ott van a malomban Csiz-*

madia Elemér, aki egészen különös adottságokkal rendelkezik?

K. A.: *Így van!*

M. A.: *Úgy képes a malom bemutatására, hogy nekem ahány ismerősöm itt járt, az mind kérdezi, azóta is, hogy mi van Elemérrel, és mi van a malommal. Mert neki, mintha mestersége lenne, ahogy a munkafolyamatot, a malomhoz kötődő kultúrát megmutatja.*

K. A.: *Ő különleges ember. Én legalább huszonöt-ször végighallgattam a malom történetét már, de mindig élvezettel, a habitusából adódóan olyan lendülettel tud mesélni. Őneki a gyerekkorát ez átszötte, az emlékeiből táplálkozva mesél a malomról. Régi, családi történeteket mesél el, és ez mindenkit magával ragad. Visszajárna hozzá a malomlátogatók rendszeresen. De még egy kis mesekönyvet is írtak a nemeshanyi vízimalomról. Neki köszönhetően. Baranyai Józsi bácsi van még a faluban, ilyen különleges ember, őt egy költőnek mondanám. Október vége felé szoktuk megtartani a nyugdíjas napot, ilyenkor nyugdíjasaink eljönnek, és hát, nagyon jól érzi magát mindenki, én is, mert, ahogy ők mulatnak, az nem megszokott. Az, az a régi mulatság. Nagyon kulturáltan, nagyon jókedvűen tudnak mulatni. És ilyenkor előkerülnek a versek. Baranyai Józsi bácsi rengeteg verset írt, alkalom lévén előadja őket szívesen. És rengeteg nótát is tud. Egy évben egyszer sikerül ez, egy nyugdíjas nap keretében. Próbáltuk, hogy rendszeresebben összehozni őket, de már idősebbek, nehezen mozdulnak ki. Meg itt azért a kertek elvannak az öregeink. Azért egy évben egy napra szívesen eljönnek.*

M. A.: *Köszönöm a beszélgetést. Még elmegyek a malomba, meghallgatom Csizmadia Elemért.*

Csizmadia Elemér a nemeshanyi malomról

Csizmadia Elemér: Tetszik tudni, azért van Nemeshanyban ez a kis vízimalom, mert a nagyszüleim molnárok voltak. Ők építették ezt a kis malmot 1907-ben, és 1952-ig édesapa volt a molnár. Én akkor már 9 éves voltam, és nagyon sok mindenre emlékszem. Sajnos az 1950-es években voltak az államosítások. Úgy volt, hogy minden szorgalmas, jómódú ember kulák volt. Édesapa is kulák volt, és ezt a malmot elvették tőlünk. Úgyhogy '52-től mint malom már nem szerepelt. De közben olyan szerencsések voltunk – ezt mondhatjuk –, a malom és a lakás egybe épült, közben csak a malmot államosították, a lakást továbbra is meghagyták. Mi a malomba jóformán 20 éven keresztül be nem mehettünk. Idegenek nyitották, idegenek zárták. Amikor a téesz megalakult, a téesz használta, mint gabonaraktárt, gabonátárolót. Közben ugye a malomból mindent kiszorítottak, kiszórtak magyarul mondva, mert ugye kellett a hely a gabonának. Arra emlékszem, amikor szegény édesapával álltunk a konyhaajtóban, és dobálták a berendezést. Olyan emberek bontottak, törtek, akik előtte ide jöttek édesapámhoz – édesapámat úgy hívták, hogy Bálint bácsi –, Bálint bácsi, segítsen ki pár forinttal, vagy pár kiló liszttel. És azok az emberek bontottak, törtek. És azt mondta édesapa, látod fiam, milyenek az emberek. Azért annyiban aztán megint szerencsések voltunk, hogy mivel a téesz szépen gyarapodott, saját raktárunk lett. És így a malomból elmentek. Itt hagytak maguk után egy üres romépületet. Egyszer aztán a család, a fiam és a feleségem elhátározta, azzal, hogy ki tudja, mennyi idő van hátra az életünkből, itt a falu közepén ne egy romépületet nézzen az ember, hanem újítsuk fel. 2002-ben volt a Széchenyi-terv, pályáztunk, a pályázatunk sikerült, azt mondhatom, hála isten. És akkor olyan szerencsénk volt, hogy Herenden találtunk egy régi kis malmot, és annak

Nemeshanyi zenészek – múlt század. A cimbalmos a falu polgármestere nagypapjának testvére. A képen látható nagybőgő a Tájházban látható, kiállítva.

a berendezését megvettük. És azt a berendezést, egy az egyben, ebbe a kis malomba beépítettük. Most, ez a malom ez jelenleg olyan, hogy itt minden berendezés megtalálható. Így végig lehet nézni a malomnak a működését, hogy egyik kerék a másiknak hogyan adja át a meghajtást. Ugye itt még fa fogak vannak, ami a mai világban, a fitaloknak nagy szó. El se tudják képzelni, hogy az a fa fog hogyan adja át az erőt, tetszik tudni. És közben végig lehet nézni, hogy a behozott gabona mi mindenben megy keresztül, míg odakerül a szekerre, mint késztermék: a liszt. A Kígyós-patak akkoriban bővizű volt, sebes folyású, itt a környezetben hajtott 9 malmot. És a 9 malomból csak egyedül ez a kis nemeshanyi vízimalom lett felújítva. Felülcsapott vizeskeréknél felül folyt rá a víz a kanalakra, a víznek a súlya forgatta a kereket. Ugye akkoriban úgy volt, hogy a kerék előtt volt két zsilip: egy keskeny zsilip meg egy széles zsilip. Ugye a keskeny zsilip előtt volt a vizeskerék. Ha azt akarta a molnár, hogy öröljön, a zsilipet felemelte. A zsilipről volt egy rávezető, ami a vizet másfelé nem tudta vezetni, csakis a lapátokra, és a lapátok pedig forgatták a kereket. Na, most, mellette szintén volt egy széles vályú, hogy a víz folyamatosan folyjon, hogy a következő molnárok bármikor tudjanak örölni, ne csak akkor, ha én a vizet elengedem. Tetszik tudni? És akkor, mit szeretnék még erről a kis malomról mondani? Hála a Jóistennek, nagyon sokan kíváncsiak rá, nem csak gyerekek, felnőttek. Ugye egy szerencsénk van, hogy itt lakunk közel Sü-

meghez. Ugye a Sümegi vár az híres országszerte; rengeteg vendég jön Sümegre, és ugye általában érdeklődnek, hogy itt Dunántúlon mit érdemes megnézni. Ugye itt érdemes, mindjárt azt mondják, hogy a nemeshanyi vízimalmot és a Tapolcai-tavasbarlangot. Nyáron nagyon sok látogató van, jönnek az iskolások, osztálykirándulások vannak. Meg ugye a másik az, hogy mi kell a mai gyerekeknek – tetszik tudni? –, az állatok. Csináltunk állatsimogatót, vettem szürke marhát, csacsit, a Matyi szamarat már az országban mindenki ismeri. Vannak kecskék, a gyönyörű szép szürke marhám, most már lassan hét éves – egy szép bika, körülbelül 9 mázsa. Vannak racka juhok, van kuvasz kutyám, volt komondor kutyám. És nagy terület van. Ha csoportosan úgy jönnek, hogy előtte bejelentkeznek, van egy ügyes kis feleségem, az meg kürtöskalácsot süt nekik. Úgyhogy itt mindenki nagyon jól érzi magát, tetszik tudni. Ez a malom országszerte elismert, mert megkapta a Podmaniczky-díjat, ami nagy szó. Abban az évben 17-en

kaptak, és Veszprém megyéből a nemeshanyi vízimalom kapta. Tatán volt a szép ünnepély, Ráday Mihály, a városvédő adta át a fiamnak az oklevelet. Hát, aztán azóta sok a látogató.

Egyszer – tetszik tudni – én nem tudtam, hogy volt itt egy író, a Bartos Erika. És ő neki van egy könyve, a *Zakatóló*, gyerekversekkel és abban van a nemeshanyi vízimalomról egy nagyon szép vers. Jönnek a hídon, minden kisgyerek hozza a könyvet a kezében és mondja, hogy Elemér bácsi – mert ugye bemutatkozok, hogy hogy hívnak –, meg szeretnék nézni a vízimalmot, amit a Bartos Erikának a három gyereke, Anna, Peti, Gerő látott. Tetszik tudni. Ez a könyv nagyon sok vendéget idehozott énnekem. És én, ennek az Erikának nagyon sok köszönettel tartozom. Meg is köszöntem, üzentem neki. És olyan kedves volt, hogy karácsonyra küldött egy lapot, és további jó erőt, egészséget és a malomnak nagyon sok vendéget kívánt.

Bartos Erika: Vízimalom

*Nemeshanyban van egy malom,
Ott jártam egy nyári napon.
Ott jártam és be is mentem,
Csuda finom cipót ettem!*

*Odabenn a régi gépek
Őrzik még a mesterséget.
Ha a molnár búzát öröl,
Liszt pereg a malomkőről.*

*Kint a kertben birka béget,
Simogathatsz kiskecskéket!
Gyere el egy vidám napra
Vízimalmos Nemeshanya!*

KISS JÓZSEF ATTILA (1971) nemeshanyi polgármester Pápán érettségizett, agrármérnöki diplomáját Keszthelyen szerezte a Pannon Agrártudományi Egyetemen, Pénzügyi Számviteli Főiskolát Zalaegerszegen végzett – Pénzügy szak, Vállalkozási szakirány: Szakgázda képzés –, valamint képesítése van még mint Mérlegképes könyvelőnek és Adótanácsadó, adószakértőnek. Nős, házasságában négy gyereke született.

„Elkötelezett vidék és falufejlesztő vagyok. Munkámban előnyömré válik, hogy mind az önkormányzati, mind a vállalkozói, mind a civil szféra oldaláról vannak munkatapasztalataim, ismerem mindegyik oldal nehézségeit, ezáltal talán könnyebben hozok jó döntéseket a falu érdekében.”

CSIZMADIA ELEMÉR Nemeshanyban született 1943-ban. Sümegen érettségizett, villanyszerelőként dolgozott az ajkai hőerőműben. 1970-ben megnősült, 1986 óta a szülőházában lakik. Két gyereke és öt unokája van.